

El 21D i els límits de l'autonomisme

written by Carles Herèdia Crusells | 17 de desembre de 2018

Només ha fet falta una espurneta. El PSOE n'ha tingut prou amb una autopista tallada unes hores i uns peatges oberts per tornar a amenaçar amb el 155, parlar de posar els Mossos sota comandament directe de l'Estat i enviar, de nou, més d'un miler d'antiavalots de la Policia Nacional.

Aquests són els límits que ha marcat l'Estat espanyol al Govern català. Qualsevol acció, qualsevol mostra de dignitat o de contestació serà durament castigada. Això posa l'executiu de Torra en una difícil dicotomia: o reprimeixes la teva gent o et tornen a aplicar el 155. En definitiva, la constatació que l'estratègia de "desescalar" no ha servit absolutament per a res i que l'Estat només accepta una rendició total. L'autonomia, tal com la coneixíem, ja no existeix i els polítics catalans ja només poden fer de gestors obedients de Madrid. No hi ha cap pacte ni cap negociació en marxa que no vagi estrictament lligada a la lògica de la submissió. I mentre el PSOE endureix el discurs, el tripartit ultra de PP, C's i VOX escalfa a la banda per a sortir aviat al terreny de joc.

Amb aquest panorama parlar d'un referèndum acordat és una quimera, [com també ho és pretendre "ampliar la base" amb polítiques socials](#), ja que aquestes sempre aniran condicionades als desitjos del govern central.

Tot això era més que previsible i s'hauria d'haver tingut en compte quan es va decidir formar un Govern autoanomenat efectiu, acatar progressivament tots els dissenys de Llarena i caure de quatre grapes en [la trampa de donar suport a la moció de censura del PSOE](#). Ara l'autonomisme es troba en una situació d'escac i mat, i encara més amb la celebració a

Barcelona d'un *Consejo de Ministros* espanyol. Aquest consell, que no se celebrava a la capital catalana des de la dictadura franquista, se celebrarà just un any després de les eleccions imposades pel 155 i en un lloc amb alt simbolisme històric: al barri de la Ribera, derruït per les tropes borbòniques el 1714 com a càstig per la resistència catalana i barcelonina i ben a prop del Fossar de les Moreres. Un intent d'humiliació en tota regla que només ha topat amb algunes paraules en contra d'alguns membres de l'executiu català, dites amb la boca petita, mentre altres n'asseguraven la seva celebració i seguretat.

No hi ha hagut, doncs, una posició clara i ferma per part del Govern català de rebuig a aquesta provocació. Sens dubte, la por al fantasma del 155 i a perdre el càrrec hi han influït. Ara bé, Torra i el seu executiu saben que la imatge d'una combinació dels antiavalots dels Mossos, unitats fora de control de la conselleria i amb important presència ultra, amb antiavalots de la Policia Nacional apallissant conjuntament els mateixos votants independentistes, suposaria un desgast i una crisi política difícil d'assumir. Reprimir la teva pròpia gent és la màxima expressió del col·laboracionisme.

Per fer front a aquest possible escenari s'ha optat per una estratègia igualment arriscada: Comprar el llenguatge dels mitjans espanyols, que es troben en una situació de guerra mediàtica total, banalitzant i exagerant els termes de violència i d'encaputxats, mentre alhora s'intenta dividir i domesticar les protestes, tot allunyant-les de la Llotja de Mar, on se celebra el *Consejo*, amb el suport d'una de les dues grans entitats sobiranistes, opinadors i, fins i tot, missatges anònims.

Aquesta estratègia posa en risc greu la unitat de l'independentisme, augmentant encara més la divisió entre la ciutadania i les elits polítiques, obligant a posicionar-se a les grans entitats i creant un discurs d'independentistes "bons" i "dolents" que no beneficia en res el conjunt del

moviment. Justament quan més units i fermes hem d'estar, amb un Estat espanyol que anuncia nous embats, es fa justament tot el contrari.

El que està clar és que no podem seguir en la situació actual, un cul de sac que ens aboca a una autonomia cada cop més diluïda. Cal capgirar-ho tot, i el 21D és una bona oportunitat. I s'ha de fer des de la unitat i la desobediència civil, no evitant el conflicte, perquè aquest continua i ben latent, en forma d'opressió, exiliats, presos i repressió. I s'ha de fer on més repercussió pot tenir. I això és als voltants de la Llotja de Mar, al barri del Born i de la Ribera, als carrers de Barcelona, dificultant la realització d'aquest *Consejo de Ministros* de la vergonya. El món no ens mira amb *performances* simbòliques, el món ens mira quan lluitem per la nostra llibertat.